

баво прошарена брада, грижливо подстригана, и съ златни очила съ шикозно увисналата на тѣхъ черна връвчица, се усмихва привѣтливо, задължително, почти пригласително, и той веднага насочва стъпките си къмъ мене, както и азъ моите къмъ него.

Господинъ Маргаритовъ не само, че е приятенъ човекъ, но още и мой старъ познайникъ. Той има свѣтско обращение—знакъ, че много време се е тръкалъ о чуждо общество; рѣчта му е увлѣкателна, умна, фразите му сж закръглени и изящни, думите обладаватъ точностъ и изразителностъ. Темите си Маргаритовъ има безкрайно разнообразни, той ги зима изъ сичките обстоятелства, изъ сичките области на живота, той ги лови изъ сичките сфери, споредъ както случая, или вдъхновението му подскаже. И по сичките прѣдмети е еднакво вѣщъ, самоувѣренъ и краснорѣчивъ. Завиденъ даръ! Единъ пътъ завоевалъ разговора, той го не испуща отъ властта си, както и мене — отъ обаянието на сладкодумието си. Могажтъ лакти да ни мушкатъ на тѣсний тротуаръ, могажтъ груби крака да настѣпатъ нашите, могажтъ учтиви поклони да ни здрависватъ — това не може нито да ни смути, нито да ни отвлѣче. Разговорътъ — той цѣлъ се държи отъ Маргаритова — отива плавно, непрѣкъснато, невъзмутимъ въ своето величественно течение. Той прилича на една рѣка многоводна, съ широки и меки завои, безъ скокове и прѣсѣклици. Темата ще бжде изстискана, като лимонъ, обърната наопаки, като ржавица, и само тогава изоставена, а менъ — дадено конжѐ.

И какви не теми намира Маргаритовъ съвършено случайно, необяснимо, просто фанати съ ржка изъ въздуха!

Напримѣръ, веднажъ той ме занимава цѣлъ часъ върху голотата на софийско поле: по такъвъ голъ прѣдметъ той намѣри възможностъ да приказва много богато и съ много изобилие отъ цвѣта на краснорѣчие; другъ пътъ ние за-